

Nr 209.

Av herr **Leffler**, om tilläggstull å lösa glas till isoleringsflaskor och kompletta isoleringsflaskor.

Det normala priset för ett thermosglas, i så stora partier som hela vagnslaster, gällde före kriget, närmare bestämt 1914, 58 pfg per styck.

På den tiden fanns ännu ej någon thermosindustri i Sverige. Den första fabriken anlades år 1915 i Jönköping, då A.B. Svenska Isoleringsflaskfabriken bildades.

Efter denna tid anlades ytterligare en del fabriker på olika ställen i Sverige. År 1919 funos ej mindre än 7 st. isoleringsflaskfabriker. Av dessa hava numera 5 st. nödgats avveckla tillfölje en övermäktig utländsk konkurrens.

Emellertid började tyska fabrikanter efter kriget på allvar att konkurrera. Priset sjönk hastigt. Från att under kriget hava varit uppe i över 2 kr. per st. var det snart lägre än förkrigspriset och gällde under åren 1923—1929 i genomsnitt ungefär 45 pfg. Sedan 1930 har priset gått ned ytterligare. Omedelbart efter guldmyntfotens upphävande inträdde visserligen någon lättnad, men så med ens, som på given signal, föll priset katastrofalt.

Tyska fabrikanter offerera nu dessa isoleringsglas, som före kriget kostade 58 pfg, för 20 pfg per st. och kompletta flaskor, således isoleringsglas med hylsa, för 30 pfg per styck.

Dessa priser stå ej i rimlig proportion till de verkliga framställningskostnaderna. Ren dumping måste sålunda, efter allt att döma, föreligga.

Priset å råglas gäller för dagen vid svenskt glasbruk, för ett ytter- och ett innerglas, 18 öre per par. Dessa båda råglas förädlas till ett thermosglas. Arbetslönerna härför gå till cirka 10 öre per styck och andra kostnader såsom bräckage, gasförbrukning, silverniträt, elektrisk kraft och emballage m. m. till cirka 12 öre. Således är kalkylen för dagen cirka 40 öre per styck för $\frac{1}{2}$ liters storleken. Härav synes att tyskarnas pris är rent förlustbringande.

Även om man räknar med betydligt lägre arbetslöner, ända ned till hälften, så ligga dock de priser som offereras därifrån betydligt under framställningskostnaderna.

Det synes, som om tyskarna satt sig före, att de två fabriker, som ännu äro kvar, även skola tvingas att nedlägga rörelsen. Om de nu skola lyckas i detta sitt uppsåt bliva de ensamma herrar på täppan och minst 150 arbetare bliva då arbetslösa.

Om däremot denna industri kunde beredas det skydd som nu begäres, komma icke blott de, som nu arbeta, att få behålla detta utan även ytterligare flera kunna beredas sysselsättning.

När normala tider en gång återkomma, bör export av termosflaskor kunna ske i ganska stor omfattning, varför denna industri, om den beredes möjlighet att fortleva, bör i framtiden även kunna utvecklas till en exportindustri, vartill förutsättningar otvivelaktigt förefinnas.

Särskilt må framhållas att om denna tullförhöjning beviljas, torde minuterpriserna ej därför komma att höjas, då skillnaden på det tyska priset och det svenska i regel stannar hos importörerna. Ett förtydligande av rubriken till berörda tulltaxenummer föreslås därjämte.

Med stöd av vad jag ovan anfört får jag hemställa,

att riksdagen dels ville besluta såsom tillägg till den vid tulltaxeförordningen den 4 oktober 1929 nr 316 fogade tulltaxan att varor av nedannämnda slag, vilka införas från utlandet, skola efter nedan angivna grunder beläggas med tilläggstull.

Statistiskt nr		Tull för 100 kg kr.	Tilläggstull	Tulltaxe nr
1308	andra slag, härunder inbegripna flaskor, försedda med flätning eller annan beklädnad, som icke utgör emballage, samt flaskor med i prydnadssyfte åstadkommen beläggning eller annan sammansättning med oädel metall; ävensom färdiga, lösa glas till s. k. isoleringsflaskor och kompletta isoleringsflaskor . . . N	60:—	90:—	714

dels förklara att nämnda tillägg till tulltaxan skall gälla från och med den dag Kungl. Maj:t bestämmer.

Stockholm den 21 januari 1933.

Edvin Leffler.